

תקווה אחרונה

גם את נכונות למשטר עולם מצחין
אבל אדע על-אף שומר סף שעריך
כי נשארה בך היכלת להבחין
בין קול האהבה וחיקויו הריק

זו מחט של אמון בשחת של עולם אטום:
בגדי המלך שפתוך אינם עוד חדשים
אבל בשום מוכן אחר לא נשתנה מאום
הם קצרת הכסף של נזיד העדשים

תקנה אחרונה לאות מן העולם האמתי
מגית אל המציאות בחסד מי שכל חייו
חושף את הנסתר כפי שלב לבך גלוי אתי
מה טוב: תמיד נשאך עוד מסתורין, בגדיו של החיט

המנצחים כותבים את ההיסטוריה והמפסידים שירה
אך השירה את העתיד כותבת, נביאה היא בעירה

מסדר הקפיטליסטים או דת החיזורון

בטורי אוחזי השךרה ושומרי השורה אין שירה
אבל יש הפטרת חפש כמו אקדמי, תפלת שוק חפשי
לספק בשליטה למצגת של עם משוטטים בלי סירה
עסוקים הם: לומדים לשורי אי-חיים ובכסף רופשים

בקורי שתי וערב אדון וגם עבד נא להסתדר
לתפקד ולהיות הון בלתי אנושי בעליל כצו טבע
לעטות רעלת הזנה והכסף כדי להתקדם
בלי לראות כי הולכים הם קדימה כצאן אל הטבח

בלי שירה ובלי עם, בלי סירה ובלי ים, בלי טפת מוזיקה
בעורקי נשמתם או שרדיה אול זה מכבר כל הדם
אך חורו מן הפחד לחיות באמת, להיות בני אדם

בצלם אור נכלם, לא יפה ורכה, לא יפה ובוועטת
זיק השחר בתם ליל מסה וקרבה מצאך מבעתת
זה הפחד לחיות באמת, להיות את, להיות את בזקה

שתיקות

את עצמות לדיך שהורשת לי, אמא,
הוצאתי מתוך בור קברם
בחצרו של יזכים האוקראיני ושמתיים כחותם
להורישם לבני

אמי, אמי,
מה הדבר הזה אשר לי?

*

ולמה את מספרת לי את כל זה, אמא?

בני, בני
חרבן החפים, אש
מאכלת בי

*

את הרס ילדותי
צרתתי בצרור
על אפני שתיקתי
צור אבדון משלי
ושתיקתי בשבילך
ושתיקתי
בשבילי

וספחת כפתה את ראשי
פני
ידי

והייתי אמא לואטת שתיקות

*

אדמת החול שלנו
שהשבחת, אמא, בחמרה מיבאת
הצמיחה תפוחים

האדמה השחרה שלך, אמא,
את לענת פחדני
געי בי, אמא,
געי בשפתי

ואולי

*

פרגו נדד להרים למצא שלנו
אתה אבא לתוך עצמך
והיו אתך ילדיך הירויים
ואחריך ונשותיהם וילדיהם
והבית נמלא
וחדרך הסגפני
וחדרי
והשמש לא בא
ונבותיו ענן
לבן

בן
ספחת כפור
בין עיניך
בגבך

מחר תזרח
לא לך
לא
לי